

KOMMUNISTISK POLITIK

Generalstrejke den 29. marts 2012 var den største manifestation i årevis.
Her fra Madrid

Foto: Flickr/Cristina E. Lozano

DEN SPANSKE ARBEJDERKLASSE MOBILISERER

Nr. 8

16. årg.

2012

13. april

-

27. april

Støttepris 20 kr.

TEMA: EU-modstand gennem 40 år

- Kommissionernes tid s. 2 • Forfejlede krige, forfejlede stater s. 3 •
- Tillykke til Folkebevægelsen mod EU s. 4 • Euroland i Danmark s. 6 •
- Fagbevægelsens illusioner s. 7 • Aarhus: Ingen fascister i gaderne s. 8 •
- Stilstand i jobskabelsen s. 10 • Stavnsbinding s. 11 •
- Digte af Grass og Fried s. 12 • Spanien: Generalstrejke et vendepunkt s. 14 •
- Ishavsimperalisme og stjernekrig s. 17 • Nordkorea: Kim Il-sung 100 år s. 18 •
- Ti myter om kapitalismen s. 20 • Debat s. 22 •
- Dansk tortur s. 23 • Sultestrejkende demokrati s. 24

KOMMUNISTISK POLITIK

Kommissionernes tid

Når støvet skal have lov til at lægge sig over en sag, nedsættes en kommission, som 5 eller 10 vellønnede år senere afleverer en rapport til glemmebogen. Det er særtilfælde, om sådanne undersøgelser får nogen konsekvenser. Og det er normalt heller ikke meningen. PET-kommissionen blev nedsat i 1999 med den opgave at frikende efterretnings-tjenesten og skiftende regeringer og ministre for de ulovligheder, der blev begået, når tjenesten overvågede lovlig politisk virksomhed. Den kostede over 70 millioner skatteyderkroner, men den opfyldte også sit formål med en 4.500 sider lang rapport i 16 bind. For at kommissionen ikke skulle få for store problemer med at virke efter hensigten, hjalp PET til med at destruere afslørende arkiver og papirer.

Ingen skal komme for tæt på.

Nu er et andet ti-års kommissionsprojekt blevet fremlagt: Farum-kommissionen blev nedsat i 2002 af S, SF og DF udenom VK-regeringen for at undersøge eventuelle 'kritisable forhold' i V-borgmesteren Peter Brixtoftes regeringstid i kommunen. Indtil sagen om bykongens ulovligheder eksploderede – og Brixtofte blev dømt ved domstolene og ekskluderet af sit parti – var han en af de nyliberales store håb. Hans forvaltning skulle danne skole over hele landet.

Farum-kommissionen skulle have været færdig i 2007, men femårsplanen blev som nævnt til en ti-års-plan. Kommissioner er sjældent særlig effektive, og næsten altid dræbende langsomme. Det var først, da Farum-kommissionen endelig meddelte, at dens rapport klar til offentliggørelse, at man kom i tanker om den. Indtil da var den lykkeligt glemt. Ingen havde skænket den en tanke i de senere år; efterhånden troede alle, at den for længst var færdig.

Den historie er der grund til at gøre opmærksom på, nu hvor SRSF-regeringen med entusiastisk støtte fra Enhedslisten har nedsat endnu en kommission – efter at den i marts nedsatte en skattesags-kommission i forbindelse med lækagerne om Thornings skatteforhold (to år, med mulighed

for udsættelse). Irak-kommissionen skal simpelthen bringe orden i det danske hus. Den skal forsikre (i al fald offentligheden) om, at hvis fundamentene er rådne og ormstukne, eller beslutninger med kolossale konsekvenser som at sende landet i krig er bygget på løgn, vil det rådne blive erstattet med sunde materialer, og sandhed blive indsat i løgnens sted.

Men alle ved at den daværende statsminister Anders Fogh Rasmussen og hans udenrigsminister Per Stig Møller løj Danmark i krig – en forbryderisk krig i strid med FN's charter og i strid med international lov. Alle de folketingsmedlemmer, som stemte for krigen, gjorde sig dermed skyldige i krigsforbrydelser. Med Fogh Rasmussen som krigsmafiaens boss. Det er han for øvrigt stadig som politisk chef for den største kriminelle organisation i verden: det ulovligt krigsførende NATO.

Hvorfor skal der nedsættes en kommission, når der burde udarbejdes et anklageskrift mod de danske krigsforbrydere (hvad anti-krigsinitiativer for længst har gjort)?

Irak-kommissionen skal ifølge justitsminister Morten Bødskov (S) belyse to forhold: ”Dels grundlaget for den danske krigsdeltagelse i Irak og dernæst spørgsmålet om tilbageholdelse af fanger i Irak og Afghanistan”.

Bemærk at 'grundlaget' for Afghanistan-krigen ikke skal berøres. Og Libyen-krigen nævnes slet ikke, selvom aggressionskrig, tortur og løgne er uløselig bundet sammen i en lang kæde, som både VKO-regeringen og den tidlige socialdemokratiske Nyrup-regering og den nuværende Thorning-regering er medansvarlige for. Der skal nødtigt slås skår i det samarbejdende folkestyre, forankret i EU og NATO..

Det har Irak-kommissionen nu fem år til. Altså til at forhindre, at der slås skår, og at nogen drages til ansvar for noget som helst, der har med ulovlige krige og krigsforbrydelse at gøre. Med mulighed for udsættelse.

Redaktionen 11. april 2012

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 400 kr.
År (25 nr.) 700 kr.

Institutioner

1 år 980 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 20.04.12

Forfejlede krige, forfejlede stater

Det ser ud til at en brutal aggressionskrig er undgået, eller udskudt, i al fald for nu. Den heldige nation – indtil videre – er Syrien. Der er med tidligere FN-generalsekretær Kofi Annan som hovedperson indgået en aftale med Bashar el Assads regime, som i mere end et år i de vestlige medier og det feudalt kontrollerede Al Jazeera er beskyldt for den mest barbariske nedslagtning af befolkningen. Aftalen støttes angiveligt af alle stormagterne i Sikkerhedsrådet, som i den syriske konflikt har trukket i hver deres retning. USA, de gamle vestlige kolonimagter og de reaktionære arabiske stater har støttet det væbnede oprør, mens Kina, Rusland, Iran og til manges overraskelse det amerikanske protektorat Irak har støttet regimet og kritiseret strømmen af våben og terrorbander, som er flydt til landet.

For nogle uger eller måneder siden så det ellers ud som om situationen i Syrien ville udvikle sig som en kopi af hvad der skete i Libyen, hvor NATO's overlegne militærmagt greb ind og sikrede 'oprørernes' sejr over Gaddafi-regimet og et regimeskifte, hvor islamister og klanherrer fører det store ord.

Men Assad-regimet angreb oprørerne og 'Den fri syriske hær' på tværs af hele propagandastormen og knuste eller fordrev den fra dens hovedbastioner som byen Homs. Først da det stod klart, at oprørerne, som støttedes med penge, våben, propaganda og politisk af USA, Vesten, nabolandet Tyrkiet og de mest reaktionære arabiske regimer som Saudiarabien, Qatar og Bahrain, ville blive besejret, kom der langt om længe en 'fredsplan' på bordet, angiveligt for at forhindre en borgerkrig.

Planen tager udgangspunkt i at der etableres våbenhvile mellem regeringsstyrkerne og oprørerne startende den 10. april som første skridt i en plan, der også skal føre til politiske forandringer i demokratisk retning.

Hvorvidt den vil blive sat i værk og overholdt af begge parter og alle interesser er endnu et åbent spørgsmål.

Krigen mod Syrien kan stadig komme, ligesom en krig mod Iran er på tapetet – før krigen i Afghanistan er afsluttet, eller der opstået stabile stater og holdbare strukturer i Irak og Libyen, som har været ofre for USA's, Bush's og Obamas krige.

Krigene og besættelserne er blevet solgt som krige mod brutale diktatorer, som skulle sikre at der opstod reelle og levedygtige demokratier. Deres resultat er lige så langt fra løfterne som der er mellem 'Den ny ver-

densordens' løfte om evig global fred og social fremgang og terrorkrigenes brutale virkelighed, forstærket af kapitalismens økonomiske kriser.

Er der nogen, som tror at Afghanistan er på vej til 'demokrati'? Eller at Libyen er det? Eller at Syrien eller Iran ville blive det, hvis de blev angrebet af vestligt militær?

Så se på Irak – der først var i krig med Iran (en krig opmuntret og ønsket af USA og Vesten), derpå blev angrebet i den første Golf-krig under Bush Sr., derpå underkastet et årtis sanktioner, der kostede mindst en halv million mennesker livet, for derefter at blive invaderet af USA og Vesten i 2003 under et falsk påskud om masseødelæggelsesvåben. Efter mange hundrede tusinde, måske mere end en million, flere døde er de fleste amerikanske soldater trukket ud (titusinder af militærrådgivere og lejesoldater fra 'sikkerhedsfirmaer' er der endnu) - og nu skulle irakerne så nyde frugten af

Vestens og 'alle gode kræfters' kamp for demokrati. ... eller hvad?

Nogle måneder efter den amerikanske tilbagetrækning kan der fældes en entydig dom over krigen, besættelsen og det system, de har skabt: Irak er en 'failed state', med et amerikansk yndlingsudtryk, en forfejlet stat, en kisser, en nitte. USA og Vesten har efterladt et dybt korrupt og brutalt system, som den amerikanske indsatte shiamuslimske ven af Teheran Nouri al Maliki præsiderer over. Hans sikkerhedsstyrker (militser) og dødspatroljer, love og domstole undertrykker modstand og tyranniserer og skræmme befolkningen. Den irakiske stat kan ikke forsyne befolkningen med basale fornødenheder som rent vand, tilstrækkelig elektricitet osv., for ikke at tale om mere avancerede dele af en fungerende infrastruktur. Arbejdsløsheden er på over 30 pct. Millioner af irakere er fordrevet fra deres bopæl, millioner er tvunget i eksil i udlandet.

Det skal ikke glemmes, at irakerne ydede den kraftigste modstand mod USA og de øvrige besættelsesstyrker og bremsede og udskød planerne om et 'nyt Mellemøsten' under amerikansk kontrol. Den irakiske modstand opmuntrede modstanden mod imperialismen overalt og tvang i sidste ende en stærkt svækket supermagt til at trække sig ud af landet. Men prisen har været enorm; og irakerne straffes for deres kamp med et ødelagt, brutaliseret, ruineret, myrdet og voldtaget samfund, der styres af diktatoriske islamistiske sekterikere.

Forfejlede krige og forfejlede besættelser, bygget på løgne, bedrag og beskidt propaganda, er selvfølgelig helt ude af stand til at skabe 'demokratiske' stater eller progressive samfund.

De kan kun skabe forfejlede stater, kaos, nye lidelser for befolkningerne.

Det er krigsforbrydelser i en skala, som har taget tråden op efter Adolf Hitler og Co.

Tillykke til Folkebevægelsen mod EU

EU-modstand gennem 40 år: Sejt gået!

40 års kamp mod EU har også været en lang kamp for retten til tage demokratiske beslutninger på et oplyst grundlag, en kamp der ligeså så aktuel og vigtig i dag som da Folkebevægelsen mod EU blev stiftet

Folkebevægelsen mod EU fylder 40 år. 40 år med enkelte fantastiske sejre i folkeafstemninger og parlamentsvalg, men ikke mindst et stædigt, vedholdende og ukueligt arbejde med utallige gadeuddelinger og millioner af aviser og plakater mod EU, der har skiftet hænder.

Som politisk bevægelse er Folkebevægelsen gået direkte mod strømmen af de politiske partier, der er kommet og gået, og ét efter ét er forsvundet fra EU-modstanden - eller forsvundet i det hele taget - og som alle på nogle få nær har forvandlet sig til begejstrede tilhængere, med tumlingpartiet SF som prototypen.

Folkebevægelsen har gennem alle årene været baseret stort set udelukkende på ulønnede frivillige aktivister, og er det stadig, med en ganske lille stab af funktionærer, og har vist, at det er en styrke ikke at basere sin politiske gennemslagskraft på professionelle meningsdannere, lobbyister og spindoktorer.

En stadig snævrere union

De, der er gamle nok til at have været med i kampen mod EU gennem de 40

år, og nogle endda endnu længere, har oplevet, at næsten alle de værste bekymringer, som EU modstanden har rejst gennem årene, er blevet virkelighed. EU er slet ikke stoppet endnu. Mekanismerne, der udvikler den europæiske konstruktion hen mod en 'stadig snævrere union', hvor demokrati og befolkninger afmonteres i samme takt som EU tiltager sig mere magt, kører på fulde omdrejninger.

Finanspagten, der er sendt til ratifikation i medlemslandene i disse måneder er blot endnu et skridt hen imod en forbundsstatsdannelse. De første tendenser til et EU-militær og EU-politi er for længst i gang; blandt de næste skridt er direkte skatter og valgkamp til præsidentposten. Der fantaseres om en valgfærce af amerikanske proportioner, der kan få de europæiske befolkninger til at engagere sig bare lidt i projektet, der lider under total mangel på folkelig støtte.

For mens EU har pustet sig op, er modstanden voksende, og legitimiteten er aldeles fraværende. Kun få stemmer til EU-parlamentsvalgene, og EU nævnes aldrig som et valgtema til folketingsvalg, hverken i Danmark eller andre medlemslande.

Beslutningsprocesserne i EU selv er hemmelige og langsommelige, under stærk indflydelse af betalte lobbyister fra landbrug, industri og finansverdenen, og langt, langt væk fra demokratiet. Det er også en hemmelighed, hvad alle pengene går til. Årligt forsvinder milliarder i korridorernes fup og bureaukrati, til ingen verdens nytte.

... eller ud af den

Folkebevægelsen mod EU's styrke udspringer ikke mindst af, at det politiske spil er et stort teater der sjældent overbeviser befolkningerne. EU bruger befolkningernes egne skattepenge på propaganda, der slår på frygt for økonomisk ruin ved selvstændighed udenfor det gode EU-selskab. Og alligevel er der en bevidsthed blandt almindelige mennesker om, at reklamerne sjældent fortæller hele sandheden, og snarere tværtimod.

Det er en erkendelse, som Folkebevægelsen mod EU har næret gennem hele sit virke: At der slet ikke er nogen forbindelse mellem EU's storhedsvanvittige ambitioner og privatøkonomiske felttog på den ene side, og almindelige menneskers mere realpolitiske krav om arbejde og uddannelse og demokratisk indflydelse på den anden. Det er modsætninger, der ikke kan mødes. EU's traktatfæstede nyliberale politik gør dem absolutte. Derfor er den eneste løsning at skilles og melde Danmark ud af foretagendet. Og desuden at anbefale den løsning til alle andre, der vil høre det.

Opløsningen af unionen er en hovedopgave for arbejderne og folkene i alle EU-lande, hvis de vil varetage deres egne grundlæggende interesser.

Nye traktater – fornyet modstand

I begyndelsen af 80erne begyndte udviklingen af EU at tage form. Fra et 'fælles marked' med en masse ambitioner begyndte den mere konkrete udformning af traktaterne, som vi kender EU i dag.

I 1986 kom traktaten om etableringen af 'det indre marked' og 'åbne grænser'.

I 1992 var det traktaten om etableringen af den politiske og monetære union (Maastricht), som danskerne sagde nej til.

I 1998 kom traktaten om asylsamarbejde og udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Sideløbende udvikledes en række bilaterale aftaler, som i sidste ende blev

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

skrevet sammen i én samlet unionstraktat, der erstattede de oprindelige grundlagstraktater (Lissabon-traktaten)

Det var en traktat, som i sit første udkast blev stemt ned i Frankrig og Holland, og senere i en revideret udgave blot blev vedtaget af landenes respektive parlamenter.

Hvilket tydeligt fortæller, at en af EU-modstandens største udfordring er, at landenes lovgivende forsamlinger ikke bryder sig om at høre på folket.

En af Folkebevægelsen mod EU's stærkeste kort på den danske scene er den, at der tidligere har været afholdt folkeafstemninger om nye traktater, lige fra den første afstemning om dansk medlemskab i 1972 – før Folkebevægelsen blev stiftet, men hvor mange komiteer og også landsdækkende modstandsinitiativer eksisterede.

Det er nu 12 år siden, danskerne blev hørt om tiltrædelse af en ny EU-traktat. Efter det rungende Nej til at ændre forbeholdet mod at indføre euroen i år 2000 har folketingets partier været stort set enige om, at EU ikke rager befolkningen.

Trusler, løgne og lusk

Danmarks tiltrædelse af finanspagten er blot det seneste eksempel på at EU-lovgivning luskes igennem. SF er her et stjerneeksempel på et parti, der har flyttet sig så langt gennem de sidste 40 år, at de end ikke nedværdiger sig til at fortælle, at den budgetlov, der nu er på vej gennem folketinget og tænkes vedtaget, er et krav for at kunne ratificere traktaten om finanspagten.

I et debatindlæg forsvarer Villy Søvndal endda budgetlovgivning som nærmest af moderne socialistisk karakter. Selvom der faktisk er tale om en fortsættelse af EU's politik, omsat af VKO-regeringen til danske forhold med uddeling af dummebøder til kommuner, der havde flere udgifter end regeringen forlangte.

Nu foregår det bare på EU-plan, hvor landene kan tildeles dummebøder, hvis de ikke hurtigt nok sparkes til og sparer på de svageste. I den fhv. EU-modstander Villy Søvndals mund er det blevet til en grøn solidarisk politik:

”For moderne socialister foregår al

politik det næste årti derfor i et prioriteringsrum, hvor det handler om at føre fornuftig, grøn og solidarisk politik inden for faste budgetter med en meget begrænset udgiftsvækst. Vi skal ikke acceptere, at serviceudgifterne overskrider mål og indgåede aftaler i 8 ud af 9 år, som det var tilfældet under VK-regeringen. Det er derfor, regeringen vil lave en budgetlov, som bliver den offentlige økonomis ny grundlov, og som sikrer, at de demokratisk vedtagne budgetter overholdes”

Sådan skrev Villy Søvndal, formand for SF, i Berlingske Tidende i et oplæg til partiets kommende landsmøde.

Tillykke til FB

Folkebevægelsen mod EU's krav om at sende finanspagttraktaten til folkeafstemning kan SF-formanden, som opfatter sig selv som Danmarks (om ikke hele unionens) største demokrat, ikke drømme om at støtte. Det vil jo betyde omfattende folkelig debat og en bedre informeret og mere vidende befolkning, som kunne gå hen og stemme skidt ned.

Demokratiske beslutninger på et oplyst grundlag har netop været blandt de stærkeste våben mod EU. Og Folke-

bevægelsen har her været i allerforreste række. Det er sejt gået gennem samfulde fyrre år!

Den europæiske union er vokset og vokset i magt og størrelse, siden den blev dannet som et instrument for den amerikanske koldkrigsimperialisme og de europæiske monopoler i efterkrigstiden.

Men her i det 21. århundredes andet årti med kriseår ligner EU mest af alt en fejlslagen statskonstruktion, der ikke kan prale af en eneste væsentlig progressiv og fremskridtsvenlig beslutning.

Til gengæld kan EU fremvise dårlige og reaktionære politiske beslutninger i hobetal, med ødelagte lande og have og menneskelige ressourcer til følge.

Der er masser af grunde til at fortsætte kampen mod EU-politikken og EU-medlemskabet, til Danmark vinder selvstændigheden. Og selvom kampen mod EU er oppe i årene, er modstandens folkelige forankring usvækket og så optimistisk som ved sejren ved folkeafstemningen i 1992 – der med Folkebevægelsen mod EU som hovedkraft var et signal til modstand over hele unionen.

Fest for 40 års eu modstand

*Lørdag den 21. april i år fejres 40 års jubilæet med et stort festarrangement i Amager Bio i København med musik og underholdning ved Gitte Hænning, Povl Dissing, Niels Hausgaard, Arne Würgler og mange flere samt taler ved bl.a. MEP Søren Søndergaard, tidl. MEP Ole Krarup og professor Drude Dahlerup.
entre 150 kr.*

Euroland i Danmark: Gal medicin

Det vigtigste EU-arrangement i Danmark under det danske formandskab er det såkaldte uformelle Econfin-møde af unionens finansministre, der under stor international pressebevågenhed mødtes i Bellacentret de to sidste dage i marts

Fra demonstrationen 'Forandring NU' fra Kongens Nytorv til Christiansborg den 29. marts 2012. Foto: Kommunistisk Politik

Selvom den danske økonomi- og indenrigsminister Margrethe Vestager stod som vært for mødet, var landene uden for euroen ikke med, da førstedagens særlige møde om eurokrisen og den fælles fond til støtte for euroen – den såkaldte 'brandmur' – blev taget op. Danmark står også uden for denne fond.

De borgerlige medier fortæller, at '*Hele EU jubler over brandmuren*'. Eurolandenes møde fandt frem til, at størrelsen på denne redningsfond, der skal pumpe penge i kriseramte eurolande – det vil sige redde bankernes investeringer og 'berolige finansmarkederne' – bliver på 800 milliarder euro.

Op til mødet var der generalstrejke i Spanien – ligesom for kort tid siden i Portugal mod en tilsvarende lov – i protest mod den EU-dikterede arbejdsmarkedsreform, der fratager de spanske arbejdere deres tryghed i ansættelsen ved at gøre det nemt for virksomhederne at fyre – uden at spanierne har et socialt sikkerhedsnet, der bare kommer i nærheden af det efterhånden stærkt nedbarberede danske dagpengesystem.

Samme medicin

EU dikterer politikken i de kriseramte eurolande som Spanien, Portugal, Italien og Grækenland, og medicinen er den samme: brutale nedskæringer på de offentlige budgetter, dikteret lønnedgang til de offentligt ansatte, indskrænkninger af arbejdernes rettigheder. En brutal nyliberal politik, som er et andet ord for råkapitalisme efter kapitalisternes hoved.

De mere og mere vrede og desperate spanske arbejdende og arbejdsløse – med mere end halvdelen af de unge uden arbejde – mødes i dag med lovforslag fra den reaktionære regering om nye brutale nedskæringer, igen dikteret fra EU.

Det er den samme medicin, som anvendes overalt i EU – brutalt og åbent i de kriseramte eurolande, mere snedigt og tilsyneladende 'demokratisk' i de mindre ramte lande, både dem der er med i euroen, og dem der som Danmark formelt er udenfor.

Det er også den gale medicin. Ikke bare fordi den øger fattigdom og elendighed for millioner, hvor tidligere tiders sociale massearmod med alle dens negative manifestationer vender tilbage, men også fordi den ikke bare forværrer tingene på kort sigt, men heller ikke 'redder velfærd' på længere sigt, som er den påstand og det løfte, nedskæringsreformpolitikkerne bruger overalt i unionen.

Finanspagten, hvis gennemførelse er hovedopgaven for det danske formandskab, binder deltagerlandene, Danmark indbefattet, til denne nyliberale medicin til evig tid. Det er en pagt for massearmod.

Derfor vender selv den socialdemokratiske dominerede EU-fagbevægelse EFS sig imod den og opfordrer til kamp for at stoppe den. Men LO i Danmark har ikke tilsluttet sig denne protest. LO-formand Harald Børsting er derimod en svoren tilhænger af den nyliberale

medicin og vil forstærke den med en dosis merarbejde ved de kommende trepartsforhandlinger.

Dansk LO 'kæmper' for europagten, for lavere løn og længere arbejdstid – for at lade de arbejdende betale for krisen og bankerne og kapitalen profitere. Det er grotesk, og tilmed uden at der er nogen jobgaranti hverken på kort eller lang sigt.

'Forandring NU'

Mens de spanske arbejdere den 19. marts strejkede og demonstrerede og et massivt politiopbud anvendte gummikugler mod demonstranter, blev der samme dag i Danmark afholdt en beskeden manifestation op til Econfin-mødet.

Det var under overskriften 'Forandring nu' indkaldt af en række faglige organisationer, men blev også støttet af miljøorganisationer og af Folkebevægelsen mod EU, selvom Folkebevægelsens krav om en folkeafstemning om finanspagten ikke indgik i selve demonstrationsgrundlaget.

Dette lød derimod sådan:

"Brug krisen til grøn og social omstilling af Europa, beskyt klima og miljø, bekæmp jobkrise, ungdomsledighed og rå finansmagt, forsvar velfærd og solidaritet – stop social dumping i EU".

Dermed undgik arrangørerne en åben kritik af finanspagten og at fremsætte folkeafstemningskravet – og kan bibe-vare det gode forhold til LO-toppen.

Men af samme grund blev det også en meget beskeden manifestation med på højden tusind deltagere – i stedet for en bredt samlende folkelig manifestation af alle de kræfter, der understøtter kravet om folkeafstemning. Folketinget vil efter planen tilslutte Danmark til europagten den 31. maj. Det er samme dag, som irerne skal stemme om den.

I selve demonstrationen indgik dog også bannere med krav om folkeafstemning og paroler mod finanspagten.

Fagbevægelsen må opgive illusionerne om EU

Det er en illusion, at EU er garant for en social model, siger Jens Jørgen Nielsen

Hvis man stiller spørgsmålstejn ved EU's rolle som "social garant", risikerer man at blive sat uden for diskussionen. Der er nogle indlysende sandheder, man ikke må stille spørgsmålstejn ved i EU-debatten, siger forfatteren Jens Jørgen Nielsen.

Han har netop udgivet bogen "EU og arbejdsmarkedet" med undertitlen "Social og demokratisk garant eller blålys?"

- Jeg har først og fremmest skrevet bogen, fordi det har irriteret mig, at der sjældent er plads til en kritisk stemme, når fagbevægelsen har EU på dagsordenen. Bogen giver ikke så mange svar på, hvad der skal gøres, men forsøger at analysere og gøre op med myten om, at EU er en social garant, som oven i købet fremmer nogle af den skandinaviske fagbevægelses målsætninger, siger han.

Der er meget retorik, når det handler om EU, mener Jens Jørgen Nielsen.

- Det bliver fremstillet, som om EU er i gang med at udbrede den danske model til hele EU, f.eks. når det gælder flexicurity. Men indholdet har ikke meget med dets oprindelige betydning at gøre. Det er den slags politisk retorisk manipulation, EU er så rig på. Og det er det, der har anfægtet mig til at skrive bogen, siger han.

- Det er én ting at argumentere for EU – men man skal gøre det med åbne øjne, ikke mindst i fagbevægelsen, for udviklingen går den forkerte vej, når vi ser på alle de målestokke, som handler om fagbevægelsens mærkesager, siger Jens Jørgen Nielsen.

Chokdom

I bogen gennemgår Jens Jørgen Nielsen den stribe af domme fra EU-domstolen, som har begrænset fagbevægelsens ret til at konflikte for lige vilkår for udstationerede arbejdere.

- Da Laval-dommen kom og dømte

de svenske bygningsarbejderes konflikt med et lettisk firma for ulovlig, gik den skandinaviske fagbevægelse i chok. Dansk og ikke mindst svensk LO gik i gulvet. De mente jo, at den nordiske model var sikret i EU-traktaten. Dommen viste så, at det er den ikke, siger han.

- Det var en grotesk situation. Fagbevægelsen var slet ikke forberedt på sådan et udfald, fordi man aldrig havde taget diskussionen, men i stedet overladt "det med EU" til funktionærer i LO, som var meget tekniske og juridiske, men slet ikke forholdt sig politisk, siger Jens Jørgen Nielsen.

I bogen ser han nærmere på EU-domstolens særlige rolle.

- Med fire domme er det ikke nogen tilfældighed, men en konsekvent linje fra domstolen. Domstolen er jo ikke en domstol, som vi kender det, men en som i virkeligheden træffer politiske afgørelser. Selvom den ikke er en demokratisk institution, som er valgt, så træffer den vidtrækkende beslutninger,

siger Jens Jørgen Nielsen.

De nøgterne fakta viser, at på alle fagbevægelsens mærkesager går det den forkerte vej i EU-landene.

- Arbejdsløsheden er skræmmende stor, reallønnen falder, antallet af løse og usikre job vokser. Man må spørge sig hvorfor, når EU angiveligt både skulle være garant for en social model og for den skandinaviske model, siger han.

- Og jeg kan ikke få øje på nogen udvej. Men finanspagtens sparedagsorden er vi på vej endnu længere ud ad den gale vej. Det ligger milevidt fra den politik, som opbyggede velfærdsamfundene efter anden verdenskrig. Derfor må fagbevægelsen holde op med at lade, som om man har fat i den rigtige dagsorden, siger Jens Jørgen Nielsen.

Fagbevægelsen mod Unionen, Brink Forkortet af KP

Bogen kan bestilles direkte fra forlaget Frydenlund. 149 s, 199,- kr

Århus: Flot markering for tolerance og mangfoldighed

Tekst og fotos: KP, Århus

Over 5000 samledes i Århus den 31. marts for tolerance, mangfoldighed og åbenhed

En stor og festlig broget skare fra hele landet forsamlede sig lørdag eftermiddag på Rådhuspladsen i Århus og gik ud på en lang rute gennem det meste af Århus midtby. Alle borgerskabets opfordringer til at blive hjemme og "ignorere", at nazisterne fra English Defence League havde fået lov til at trampe rundt i gaderne, blev overhørt.

Med festlig musik og klare budskaber i råb og på skilte var demonstrationen en forrygende markering mod de grupperinger af højrerabiater voldsmænd, der har fået lov af politiet til at gøre nattelivet usikkert i Århus gennem snart årtier.

Det store fremmøde gav den vindblæste provins en stemning af, at dette også var en forsinket anledning til at markere en folkelig solidaritet med Norge efter sidste sommers terror, der deler tankegodset fra English Defence League.

Demonstrationen afsluttedes med musik og taler, hvor bl.a. Bjørn Elmquist ramte nogle hovedpointer:

"Der har været tale om, at det var yderfløjene i dansk politik, der skulle mødes i Århus i dag. Det er forkert. Denne demonstration er ikke udtryk for et ekstremt synspunkt, men for et synspunkt, der deles af store dele af den danske befolkning.

Vi beskyldes for, at vores tolerance er ekstrem, men det er heller ikke sandt. Vi tolererer ikke intolerance, vi tolererer heller ikke den udvikling mod øget økonomisk ulighed, vi ser i samfundet. Og vi vil heller ikke tolerere det, når vi ser, hvordan de i EU-samarbejdet finder frem til løsninger, der støder lande, der har det økonomisk hårdest, endnu længere ud.

United against racism

Det er en rigtig god ide at bruge i dag til at give udtryk for disse synspunkter. Vi er for, at man slås på ord i stedet for at overlade scenen alene til en lille gruppe intolerante.

Vi er for et samfund, der har plads til os," sagde Bjørn Elmquist bl.a. på Bispetorv.

Højreekstremistgruppen White Pride i Aarhus står bag gentagen vold mod venstreorienterede

*Kæmpe antinazistisk demo i Århus***Nazisterne eskorteret væk under politibeskyttelse**

Demonstrationen mod nazitræffet i Århus, som fandt sted under overskriften Århus for mangfoldighed, blev en kæmpe succes med over fem tusinde deltagere

Langt de fleste af deltagerne på den flotte demo var fra Århus og omegn, men der var også antifascister fra København og fra andre lande, heriblandt Sverige og Norge. En række politiske og faglige organisationer anbefalede og mobiliserede til demonstrationen – heriblandt Arbejderpartiet Kommunisterne.

Nazidemoen var meget lille på trods af den store opreklamering og indkaldte nazister fra en række lande. Mindre end et par hundrede stykker i alt. Ekstreme højregrupper som Danish Defence League, det århusiansk baserede Vederfølnere samt Stop Islamiseringen af Danmark og flere udenlandske grupper udbredte deres hadbudskaber.

Men der var også mange på den ekstreme højrefløj, også i Århus, som blev hjemme, fordi de ikke ønskede at udstille deres tilhørsforhold i en demonstration, der blev fulgt med stor opmærksomhed også af internationale medier.

Foruden danske flag og flag fra de tilrejsende Defence League-grupper fra andre lande viftede de også med det israelske flag.

Det britiske English Defence League er den vigtigste organisation i denne 'antiislamistiske' (læs: fascistiske) bevægelse, som er i gang med at oprette 'Defence Leagues' i alle EU-lande. De forsøger at overbevise offentligheden om, at de ikke er racister, fremmedfjendtlige eller voldelige. 'EDL hader nazister & islamister', som der stod på en af deres T-shirts. Det sidste er der nogen sandhed i.

De siger og mener det samme som den norske fascist og massemander Breivik, der indtil kort før hans terror-massakre på unge deltagere på en socialdemokratisk sommerlejr var medlem af den norske afdeling af Defence

Aarhus for mangfoldighed Bispetorv

League. Indvandrere udgør en trussel mod 'den vestlige civilisation', som de vil overtage.

Derfor skal der forberedes en væbnet kamp mod indvandrere og de kræfter, der tillader indvandring, og mod socialister og kommunister i særdeleshed.

Fascisterne forsøgte med deres manifestation i Århus – lagt dér pga. den ekstreme højrefløjs styrke i byen – at skabe en samlet aktion for den europæiske højreekstremisme ikke mindst med det formål at gøre deres politik bredere kendt og accepteret som en legitim bevægelse og politisk bestræbelse. Mindre end et år efter massakren på Utøya går Breiviks åndsfæller på gaden med et reelt identisk budskab – under dække af bare at benytte deres demokratiske ret til at ytre sig.

Men ligesom Breivik forbereder de en krig mod islamister – en racekrig og en borgerkrig. I den vil indgå alle former for masseterror. Historien kender den gamle fascisme og nazisme, som forfulgte jøder og ikke muslimer, men nærrede samme had til socialister og kommunister.

Den borgerlige presse forsøger at fremstille situationen med fascistmanifestationer og antifascistiske og antiracistiske protester som en kamp mellem to voldelige ekstremistfløje. Der er imidlertid kun én terroristisk fløj: det ekstreme højre, nazisme og fascisme, som producerer en Breivik og en Hitler.

Deres virksomhed skal stoppes. Der skal gennemføres et forbud mod nazi-

stiske og fascistiske organisationer, propaganda og aktiviteter, herunder deres demonstrationer og marcher. Når lovene og magten ikke søger at dæmme op for en ny ekstrem højrebevægelse, må de stoppes af en aktiv antifascistisk kamp.

Fascisme er ikke politik, men forbrydelse og forberedelse af forbrydelse.

De europæiske 'anti-islamiske' Defence League'r endte med at blive politieskorteret ud af Århus i bus, efter at den store demonstration og unge antifascister, der ville smide dem ud af byen, havde gjort det klart, at de ikke er velkomne nu eller i fremtiden.

Det store fascistiske fremstød blev en fuser. Til gengæld har den i dag tal-mæssigt lille fascistbevægelse fået masser af medieomtale. Borgerlige journalister har villigt lagt mikrofon til deres taktiske snak om, at de 'bare' vil forsvare sig mod angreb fra islamister og anti-fascister.

Breivik forlod den norske afdeling af Defence League, som han deltog i under dækningsnavn, ikke så længe før terror-massakren. Utvivlsomt for at undgå, at den blev kompromitteret og forbudt som følge af de planlagte masse-mord.

Hans internationale Defence League-bevægelse har da også efterfølgende tvunget til at tage afstand fra hans aktion. Men de fortsætter med at mobilisere til den samme racekrig, masse-morderen Breivik ønskede at være helt i.

Prognose: Historisk stilstand i jobskabelsen

Kun 9.000 job hentes ind frem mod 2013. En stilstand ikke set siden 70'erne, vurderer AE-Rådet i ny prognose

Udsigterne for de tre private hovederhverv tegner lidt lysere end i efteråret 2011. Samlet set genvindes frem mod 2013 imidlertid kun 9.000 af de i alt knap 180.000 tabte arbejdspladser. Dermed er der tale om en historisk stilstand i jobskabelsen, som vi skal helt tilbage til 70'erne for at finde tilsvarende, skriver senioranalytiker Erik Bjørsted fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd.

2011 blev et hæderligt år for de tre private hovederhverv: bygge- og anlægsbranchen, industrien og den private servicesektor. Specielt oplevede industrien en flot eksportfremgang. Samtidig voksede boliginvesteringerne med 8,8 pct. i 2011, hvilket byggeriet

nød godt af, og den private servicesektor oplevede takket være tjenesteeksporten også en pæn vækst, konstaterer han i en ny prognose for beskæftigelsen.

Beskæftigelsen i de tre private hovederhverv ændrede sig dog stort set ikke i 2011, så arbejdsmarkedet kom derfor ikke rigtigt op i omdrejninger sidste år.

I AE-Rådets jobprognose frem mod 2013 viser beskæftigelsesudviklingen

en jobfremgang i den private servicesektor på ca. 12.000, hvilket svarer til, at et sted mellem hver sjette og hver syvende af de tabte arbejdspladser i privat service kommer igen i løbet af de næste to år. Det er dog en meget beskednen jobfremgang for den private servicesektor, hvor beskæftigelsen trendmæssigt siden 1990 er vokset med 15-20.000 personer årligt.

Industrien ventes netto at tabe ca. 4.000 arbejdspladser de kommende to år, men i forhold til, at beskæftigelsen i industrien også i mere normale tider plejer at falde med ca. 6.500 årligt, er en jobtilbagegang på ca. 4.000 over to år et forholdsvist moderat jobtab.

I byggeriet ventes en lille beskæftigelsesfremgang på 1.000 personer, som dækker over, at beskæftigelsen ventes at vokse med 4.000 fra 2011 til 2012,

Rød 1. Maj i Munke Mose

Hverken "rød" eller blå blok For et folkeligt alternativ

Talere, blandt andre:

Taler fra APK

Rina Ronja Kari, Folkebevægelsen mod EU

Musik:

Viggo & Venner

Roundabout

Katrine Aagaard

Kort Varsel

Tid & sted: 13.00 - til 17.00 i Munke Mose i Odense

1. Maj program på den røde plads i Fælledparken

Telt: fra 12.30 Røde og sociale sange med David Rovics, Henrik Ginderskov, Helge Larsen m.fl.

Hovedscenen: Fede taler og musik

Whoareyoupeople

David Rovics

Vakili

Nomadix

Dirty Old Town

(Paw m.fl, tidligere Highway Child)

Paper Tigers

Der kan købes, øl, vand, økologiske pølser fra dør, kaffe og kage og der er vegetariske smagsprøver og snobrødsbagning.

men så ventes at falde med 3.000 personer fra 2012 til 2013.

Samlet ventes altså ca. 9.000 af de knap 180.000 tabte arbejdspladser at komme tilbage i løbet af 2012 og 2013.

Beskæftigelsen slået mange år tilbage

Ser man på de tre private hovederhverv under ét, genvindes derfor stort set ingen af de tabte arbejdspladser. Beskæftigelsen ventes i 2013 kun at ligge lidt over 2005-niveau, og der er fortsat et stykke op til niveauet i 2006. I 2013 er beskæftigelsen således fortsat slået mange år tilbage, vurderer AE-Rådet.

Dermed risikerer vi, at beskæftigelsen vil være nogenlunde uændret tre år i træk. En sådan stilstand i beskæftigelsen er ikke set siden 70'erne, hvor beskæftigelsen fra 1976-1979 – altså lige op til 2. oliekrise – også lå nogenlunde uændret.

Fagligt Ansvar, brink

Arbejdsløsheden i eurozonen stiger stadig

Nye tal fra Eurostat viser at eurozonen har en højere arbejdsløshed end resten af EU

De nyeste tal fra Eurostat, EU's egen statistik database, viser, at eurozonen i februar nåede en arbejdsløshedsrate på 10,8 procent. Det er det højeste niveau siden euroen blev indført. 17,1 millioner borgere er arbejdsløse i de 17 eurozone lande, hvilket er 162.000 mennesker mere end måneden forinden, og hele 1,48 million flere end sidste år.

I Spanien har regeringen forsøgt at bekæmpe ungdomsarbejdsløsheden, men forgæves. I de nyeste tal har Spanien sneget sig over grænsen til over 50% arbejdsløshed blandt unge.

Tallene viser også, at arbejdsløsheden er højere i eurozonen, end i medlemslande der har valgt at beholde deres egen møntenhed.

Folkebevægelsen mod EU

Stavnsbinding

I forbindelse med mit nye arbejde som handicapchauffør iværksatte jeg en større undersøgelse af de faglige organiseringsmuligheder. Vi har jo fået frit fagforeningsvalg som en følge af vores EU-medlemskab. Hold da fest for en frihed! Jeg har aldrig begrebet fornuften i, at togstewardesser, sygehjælpere, betonarbejdere og arkitekter stod i samme fagforening. Derfor var min beslutning om at søge om optagelse i Chaufførernes fagforening da faktisk også taget på forkant. Hvis jeg skulle have været i tvivl, overbeviste min leder af min gamle a-kasse mig om det:

- Du må slet ikke stå i denne a-kasse. Du er tvunget til at flytte til Chaufførerne.

Friheden gælder altså kun fagforeningsvalget og ikke arbejdsløsheds-kassen. Det var dejligt. Man kan blive helt bekymret med alle de friheder, de finder på for tiden. De individuelle rettigheder vender oftest tilbage som en kæmpe boomerang med masser af følger: sår i panden, mindre pengepung og en reduceret fælles styrke.

Stavnsbåndets ophævelse var vel et udtryk for en positiv rettighed for det enkelte individ, men det er jo i år også 224 år siden (20.juni 1788) – og så er det i virkeligheden nærmest en myte. Det var nemlig først med indførelsen af den almindelig værnepligt i 1848, at stavnsbindingen reelt blev ophævet, da mænd bosiddende på landet derefter havde lov at bosætte sig, hvor de ville. Indtil da var stavnsbindingen stadig gældende for de fleste mænd, som ikke havde gjort soldatertjeneste. Man frygtede, at samfundet vil nedbrydes, hvis man ophævede den for alle. Frihedsstøtten på Vesterbrogade i København er i den henseende tillige en hån med befolkningen, da den blev rejst som hyldest til kongemagten.

Nuvel, med henblik på at skifte fagforening opsøgte jeg Chaufførernes fagforening i København, hvor jeg passende kunne få afklaret et par faglige spørgsmål og få udleveret overenskomsten.

Det skulle vise sig, at det ikke var så let at fremskaffe overenskomsten. Den faglige ansatte – Lars, der dækker området med turistchauffører – var i Netto for at handle, så hans kollega forsøgte at hjælpe:

- Jeg tror ikke, vi ligger inde med flere. Jeg forsøgte at afværge situationen med et forslag:

- Jeg kan jo eventuelt selv forsøge at skaffe den i forbundshuset?

- Næh, jeg tror heller ikke, de ligger inde med nogen, svarede han prompte. Inden jeg nåede at genvinde fatningen, forklarede han:

- Den er jo til forhandling i øjeblikket!

Lars dukkede så heldigvis op med sine Nettoposer. Han ledte nogle andre steder, indtil han kom i tanke om, at han for lang tid siden ved et tilfælde havde kopieret nogle ekstra sæt. Dem fandt han og overdrog mig et eksemplar med et:

- God fornøjelse. Det meste er jo fuldstændig uforståeligt. Det forventede jeg også, men det skulle vise sig ikke at være slemt.

Jeg begav mig nu over i den mere konkrete faglige boldgade. Jeg forklarede, at jeg et par gange var blevet kontaktet om formiddagen på min private telefon af min arbejdsleder, som ændrede arbejdstiden på den pågældende dag.

- Der er nogle kunder, som har meldt afbud, så kan du ikke møde halvanden time senere?

Jeg spurgte derfor Lars om varslingsreglerne.

- Hvis du læser din ansættelseskontrakt, vil du se, at du faktisk er ansat på daglejebasis, og overenskomsten rummer ikke et kvæk om varslingsreglerne. Lars bemærkede, at jeg måbede:

- Det er ikke mange måneder siden, de pillede Frihedsstøtten på Vesterbrogade ned. Da tænkte jeg, at de med turistchaufførernes overenskomst in mente alligevel havde fundet ud af, at stavnsbåndet stadig ikke var ophævet. Det skulle vise sig, at jeg tog fejl. Den skulle blot renoveres.

Reno

Hør, Israel!

Da vi var de forfulgte
var jeg en af jer
Hvordan kan jeg være det
når I bliver forfølgerne?

Jeres længsel var
at blive som andre nationer
som myrdede jer
Nu er I blevet som dem.

I har beskrevet dem
som var grusomme mod jer
Lever deres grusomhed
nu videre i jer?

1967

Oversat af Kommunistisk Politik

Erich Fried

Hvad det handler om

Det drejer sig i øjeblikket ikke om
hvornår det var
at undertrykkerregeringen
i Israel
forvandlede
til en forbryderregering
Men det drejer sig om
ikke blot klagende eller forbavset
at ryste på hovedet
over disse forbrydelser
men om endelig
at fortage sig noget imod dem

Det drejer sig ikke om
hvad man er
muslim, kristen, jøde, fritænker:
Et menneske
der er et menneske
kan ikke tie
overfor det som sker

1988

Oversat af Erik Stinus

Hvad det handler om

Digte af Erich Fried og Günter Grass

Hvad der må siges

Hvorfor tier jeg, fortier for længe,
hvad der ligger klart for dagen og er
øvet i krigsspil, ved hvis slutning vi,
som overlevende, højst er fodnoter.

Det er den påståede ret til det første slag,
som kunne udrydde det af en pralhans undertrykte
og til organiseret jubel styrede iranske folk,
fordi man i hans magtområde
formoder en atombombe på vej.

Men hvorfor forbyder jeg mig selv
at nævne det andet land ved navn,
hvor der i årevis - men hemmeligholdt -
har samlet sig et voksende nukleart potentiale,
parat, men uden for kontrol, fordi
utilgængeligt for enhver undersøgelse?

Den almene fortielse af det forhold,
som min tavshed har bøjet sig for,
føler jeg som belastende løgn
og tvang, der vinker med straf,
hvis den ikke respekteres;
"antisemitisme" hedder det straks.

Men nu, da der fra mit land,
som stedse indhentes af sine helt egne forbrydelser,
hinsides sammenligning,
og konfronteres med dem,
atter, og rent som forretning, omend

let og elegant kaldt erstatningsgæld,
leveres endnu en ubåd til Israel, hvis specialitet det er
at kunne styre alttilintetgørende sprænghoveder
derhen, hvor eksistensen af en eneste atombombe
ikke er bevist - men frygten skal gøre det ud for bevis -
siger jeg, hvad der må siges.

Men hvorfor tav jeg til nu?
Fordi jeg mente, at min herkomst,
med dens plet, som aldrig kan fjernes,
forbød at stille landet Israel, som jeg
er og fortsat vil være ven med,
over for dette faktum som udtalt sandhed.

Hvorfor siger jeg først nu,
ældet og med mit sidste blæk:
Atommagten Israel truer
den i forvejen skrøbelige verdensfred?
Fordi det må siges,
som allerede i morgen kunne være for sent;
også fordi vi - som tyskere belastet nok -
kunne blive håndlangere for en forbrydelse,
som kan forudses, så at ingen
af de sædvanlige udflugter kunne
slette vores medskyld.

Og ja: jeg tier ikke længer,
for jeg er træt af vestens hykleri; desuden
kan man håbe, at mange vil befri sig selv
for tavsheden, opfordre
ophavsmanden til den tydelige fare
til at afstå fra vold og

Günter Grass

samtidig insistere på,
at en uhindret og permanent kontrol
af det israelske atompotentiale
og de iranske atomanlæg
udført af en international instans
accepteres af de to landes regeringer.

Kun sådan kan alle,
israelerne og palæstinenserne,
ja flere endnu, alle, som lever
klos op ad hinanden i fjendskab
i denne af vanvid besatte region
- og i sidste ende vi selv -
blive hjulpet.

Günter Grass, 2012

(Oversat af Per Øhrgaard for Politiken)

Digte mod magt

Da Jyllandsposten i sin tid offentliggjorde de provokatoriske Muhammed-karikaturer stod højrepolitikere med daværende statsminister Fogh Rasmussen i spidsen i kø 'for at forsvare ytringsfriheden'.

Den nuværende NATO-generalsekretær forholder sig derimod fuldstændig tavs, når det gælder den 84-årige tyske forfatter og nobelpristager Günter Grass, der er blevet erklæret 'persona non grata' i Israel og har fået

indrejseforbud.

Günter Grass har nemlig i sin høje alder begået et digt, der kritiserer Israel. Eller rettere: Som kritiserer den tyske stat for at forsyne Israel med atomubåde, der kan affyre de forbryderiske atombomber, som Israel ugeneret af USA, EU og 'verdenssamfundet' har opbygget et større lager af - og som truer Mellemosten med et atomragnarok. Akut som en mulighed i forbindelse med det militære overfald på Iran, som Israel ønsker og planlægger.

Den zionistiske lobby har haft travlt med at erklære Grass for 'antisemit', som han forudså i digtet, og bruge den kendsgerning imod ham, at han som 16-årig blev rekrutteret til SS i 2. verdenskrigs sidste tid. Det er et rigtig 'dårligt digt', erklærer litterære feinschmeckere på det danske parnas.

En person som Søren Espersen (DF), notorisk krigsmager og islamofob, der var blandt dem, der skreg højest om 'ytringsfrihed', da Jyllandsposten provokerede, forsøgte at stemple Grass

som uomvendt nazist og fordømte ham for at ytre sig mod Israel.

Günter Grass' digt er et samvittighedsdigt og ingen provokation. Det er også et nødvendigt opgør med et tysk politisk dogme efter Hitler-tiden om, at 'tyskere' ikke har ret til at ytre sig og kritisere Israel.

Grass' digt har skabt blæst - men det er ikke det første i sin art. Den tysksprogede jødiske digter Erich Fried (1921-88) levede i eksil i England efter sin

flugt fra Østrig i 1938. Efter seksdageskrigen i 1967 skrev han digtet 'Hør, Israel'. 'Hvad det handler om' blev skrevet kort før hans død.

Han blev på baggrund af sin egen erfaring med ekstreme regimer en af de hårdeste kritikere af zionismen og dens blanding af teokrati og racisme. Med god grund modtog Fried store litterære udmærkelser.

Grass og Fried beviser, at et digt også i vor tid kan slå hårdt, når det rammer den forbryderiske magt.

Spanien d. 29. marts:

Arbejderklassen manifesterer styrken i sine retfærdige krav

Udtalelse fra Spaniens
Kommunistiske Parti
(marxister-leninister),
PCE(m-l)
30. marts 2012

Klassefjendens propaganda om krig i gaderne afspejler ikke begivenhederne fra gårsdagens kamp.

Massemediernes manipulation, arbejdsgivernes erklæringer, udelige politikere og vaneforbryderne har forfalsket kendsgerningerne, skjult årsagerne og fortiet beviserne, der godtgør den massive modarbejdelse af generalstrejken.

Det har for eksempel vist sig, at den helikopter, der efter aftale skulle skaffe oversigtsbilleder af den imponerende demonstration i Madrid med omkring en million deltagere, blev tvunget til at lande efter ti minutter med henvisning til sikkerhedsforanstaltninger. Dette blev gjort for at forhindre billeddokumentation af menneskehavet, der flød gennem Madrids centrum.

Men trods alt er det ikke lykkedes for regimets propagandistiske udfoldelser at skjule, at generalstrejken har været en overbevisende demonstration af den spanske arbejderklasses styrke.

Som afslutning på strejkedagen bevægede millioner af arbejdere og borgere sig gennem Madrids, Barcelonas, Valencias, Bilbaos og 100 andre byers gader i de største demonstrationer i de seneste år.

Hverken arbejdsgivernes skræmmekampagner, den konstante fordrejning af oplysninger eller alle mulige trusler har haft held med at stoppe den flodbølge af harme, der oversvømmede gaderne i Spanien. Heller ikke fornærmende og provokerende 'vittigheder',

som hvad et af fascismens brutale talerør fremsatte: "Jeg håber, at det første hold strejkevagter i morgen vil blive kørt ned af en politibil".

På ny og med om muligt endnu større styrke har den spanske arbejderklasse vist sin evne til at kæmpe.

Strejkerne samlede tusindvis af mennesker og foregik hele dagen i alle slags industrier og på gaderne, ligesom det var tilfældet i demonstrationerne. Her var deltagelsen af unge studerende og arbejdere iøjnefaldende. De bidrog med kampånd og energi. De unge lærer hurtigt af den historiske og praktiske kamperfaring, som socialliberalismen og revisionismen har holdt skjult i alle disse år.

Arbejdernes deltagelse i forsamlinger og offentlige fremstød, såsom forberedelse til strejken, møderne på arbejdspladser, uddannelsessteder og i forskellige bydele, gjorde det tydeligt allerede før den 29. marts, at befolkningen er klar over nødvendigheden af at optræde med større beslutsomhed over for politikerne.

Dette gav sig udslag i mange forslag, som vandt tilslutning: en forbrugerstrejke, borgerstrejker organiseret af naboinitiativer og lokale bydele, studerendes universitetslukninger og offent-

lige forsamlinger og demonstrationer i mange byer.

Alt dette peger på, at dette bliver en dag, der markerer et vendepunkt i den folkelige mobilisering. Der er en større grad af enhed, kampvilje og politisk bevidsthed til de fremtidige kampe.

Det er også muligt at se en voksende politisering: Strejkevagternes og demonstranternes kampråb og det store fremmøde af republikanske flag indikerer, at der gradvist vokser en bevidsthed frem i arbejderklassen om nødvendigheden af at hæve kampens mål fra det konkrete til det generelle, fra det sociale til det politiske.

Alt dette gør, at vi (som vi også forudså) kan bekræfte, at vi på mindre end et år fra spontane, afgrænsede manifestationer og via en indædt utilfredshed er nået til en begyndende bevidst kamp fra en vigtig del af massebevægelsen, selvom den endnu ikke er organiseret.

Fra den uerfarne og naive kamplyst, der startede i maj sidste år, til gårsdagens synlige disciplin ved strejkeblokaderne har vi lagt distance til den anarkistiske spredning, som kendetegnede demonstrationerne i maj, og er nået til et svar, der hedder enhed og organisering, som kom til udtryk den 29. marts.

Situationen er indlysende klar: Rege-

ringen insisterer på, at den hverken vil ændre sin politik eller trække den brutale arbejdsreform fra 10. februar tilbage. De regner med at gennemføre deres planer med støtte fra nogle og med andres stiltiende accept. For eksempel har CIU (*catalansk partikoaalition, KP*) spillet rollen som haren, der skal trække feltet frem i oligarkiets kapløb om at afvikle befolkningens rettigheder.

Regeringen kan ikke skjule, at deres politik forværrer den dramatiske sociale situation og uddyber den økonomiske recession. Derfor er de (koste, hvad det vil) nødt til at forstærke en opfattelse af, at deres nedskæringstiltag er uundgåelige, mens de påberåber sig den falske legitimitet fra deres flertal ved sidste valg.

Vi siger 'falske', fordi deres sejr ikke er andet end et stortilet bedrageri baseret på løgne og hykleri. De skjulte nemlig det virkelige indhold af deres projekt "*Prosупuestos Generales del Estado*", til efter valgene i Andalusien og Asturien var overstået, og økonomiministeren viste udkastet til "*Prosупuestos*" til eurogruppen, før han viste det spanske folk det.

Dette er eksempler på den nedbrydende virkning, som disse korrupte politikere har for begrebet 'national suverænitæt' og for demokratiet.

Uden at miste deres iver for at genskabe en social dialog, som de er de eneste, der tror på, har fagforeningslederne allerede advaret om, at regeringens afvisning af at ændre planer vil fremprovokere nye massemobiliseringer.

De peger på 1. maj som en lejlighed for disse mobiliseringer til at komme til udtryk. Men alle ved, at tiden tæller til regeringens fordel, fordi tiden i sig selv bidrager til at udbrede den følelse af uundgåelighed, som er meget vigtig for deres politik.

Det er derfor nødvendigt at lægge pres for, at der hurtigst muligt laves en plan for udviklingen af massebevægelsen, som tager højde for de vanskeligheder, vi står over for: splittelsen blandt arbejderne, venstrefløjens svaghed, frygten for arbejdsløshed, væksten af den genrejste og stadig mere aggressive fascisme, men også – og frem for alt – vores styrke, som vi demonstrerede i går.

Om arbejdsmarkedsreformen

Udtalelse fra Spaniens Kommunistiske Parti (marxister-leninister)/PCE(m-l), Sekretariatet

Fredag den 10. februar vedtog det spanske kabinet en ny arbejdsmarkedsreform i sammenhæng med den økonomiske krise og en arbejdsløshed på 5,3 millioner mennesker.

Denne reform er "*udpræget aggressiv*" (ifølge De Guindos, økonomiministeren i Rajoy-regeringen) over for arbejderne.

Den gør det lettere at fyre folk og sænker omkostningerne derved, hvad der kun vil medføre flere fyringer, større arbejdsløshed og skærpe krisen. Men frem for alt er det et direkte angreb på kernekraften i organiseringen af arbejderne, fagforeningerne, og selve ideen om fagforeninger, fordi den garanterer, at de kollektive aftaler på virksomhedsniveau går forud for og fjerner kollektive overenskomsters forrang. Den tillader arbejdsgiverne at undergrave de kollektive overenskomster og tilstår arbejdsgiverne alle forrettigheder vedrørende arbejdsforholdene.

Det viser endnu en gang tydeligt, hvem der holder magten i dette land i deres hule hånd. Det er oligarkiet i spidsen for arbejdsgiverne og finansverdenen, som udnytter institutionerne og alle regimets midler til at påtvinge det overvældende flertal af samfundet sin vilje, med tragiske sociale følger. Et regime gennemtæret af korruption og ærgerrighed, der mister stadig mere legitimitet i folkemassernes øjne. Et regime, der ikke er i stand til at indfri de mest elementære former

for demokrati, med strukturer, der er arvet fra Franco-tiden, som begunstiger korruption og tyveri og straffer dem, der vover at stille spørgsmål ved francismen og dens efterfølgere.

Det er påtrængende nødvendigt at starte en mobiliseringsproces, hvori alle venstreorienterede organisationer bør og skal inkluderes. En bevægelse, der river store dele af befolkningen med sig, en front mod de fortsatte angreb, som vi udsættes for, for at organisere og styrke de arbejdende klasser og for at samle kræfterne til de kommende kampe.

Mobiliseringen og folkemassernes kamp med arbejderklassen i spidsen er en bydende nødvendighed for at nå frem til at kunne styrte denne kaste af spekulanter, parasitter og korrupte tyveknægte og deres regering – en regering, der kvæler os og truer os på vores blotte eksistens. Det er nødvendigt for at skabe nye politiske rammer, hvor vi kan tage hul på de grundlæggende problemer i vort samfund.

Dette mål bør de progressive og venstreorienterede kræfter føre an i, og vi bør arbejde i fællesskab og i stort format, hvis vi vil forbedre situationen for de arbejdende og forbedre vort folks levevilkår.

Den politiske kamp må sættes i forsædet.

Ned med finansoligarkiet og dets monarki!

For den demokratiske og føderalistiske folkerepublik!

Madrid den 11. februar 2012

Evnen til at organisere, kreativiteten, disciplinen og arbejderklassens initiativ.

Fagforeningerne har allerede præsenteret en plan med alternativer mod krisen og dens konsekvenser. Planen går ud på en økonomisk politik baseret på en styrkelse af statens rolle som garant for kollektivets interesser, en skattereform, som effektivt bekæmper skattefiduser, og som øger skattetrykket på de store indkomster, og en finansreform, der gør en ende på kreditlammelsen og de store bankers spekulation.

Vi kommunister mener, at tonen i kravene må skærpes. Der er ikke tid til våbenhvile længere. Kampen bør begynde med politiske mål og ikke kun umiddelbare og faglige mål.

For det første viser krisens udvikling, at EU ikke er en institution, der sikrer fremskridt og udvikling for befolkningerne i Europa. Derimod skaber EU fremskridt for direktionerne i de store europæiske virksomheder og bruger disse til at retfærdiggøre politikken mod folket. Det er derfor ikke

muligt at bibeholde en neutral position over for denne institution.

Kampen mod EU bør være første prioritet. Det er nødvendigt at afskaffe traktaterne og direktiverne, der gør den neoliberale politik hellig og begrænser de demokratiske rettigheder. Der findes kun ét alternativ: at komme *ud* af EU og eurozonen.

Størstedelen af de europæiske arbejdere er allerede klar over denne selvfølgelighed. Det er nødvendigt at arbejde for et samlet svar mod EU's politik. Lederne af fagforeningerne i EFS (Den europæiske faglige sammenslutning) er bevidste om det, vi siger, men de har ikke taget de vigtige skridt i den retning.

Det er nødvendigt at lægge pres på for at samle de europæiske arbejderes krav i strejker og fælles mobiliseringer.

Sluttelig: Vores land lider under de konsekvenser, som det dengang blev påpeget, af en politisk proces, der efterlod bruddet med Franco-regimet uden en afklaring og uden sin afslutning.

Monarkiet er et symbol på en institu-

tionel struktur med en politisk klasse og en særlig reaktionær kapitalistklasse, som handler med total straffrihed. De er vant til at skabe og ødelægge, som det passer dem, at leve af spekulation, bedrag og udnyttelse af deres egen befolkning.

Bedragerierne kan ikke holde ved, kampen står åben, og vi kender fjenden. Det er ikke nok med punktvis at opponere mod regimets overfald og den på det givne tidspunkt siddende regering. Hvis ikke Rajoy-regeringen ændrer sin politik, bør den falde; det samme bør de politikere, der retfærdiggør og støtter den.

Det vil være en lang og svær kamp, men erfaringen har allerede vist, at det er muligt.

I virkeligheden er der ikke noget andet valg.

Før kampen fremad!

Arbejderklassen leve!

Venezuela 4.-11. august 2012 Tag med på den 23. internationale ungdomslejr

Hvert andet år afholdes internationale antiimperialistiske og antifascistiske ungdomslejre på skiftende kontinenter. Nu er det i Venezuela

I begyndelsen af august kommer unge fra fem kontinenter til Venezuela for at deltage i det internationale træf for verdens antiimperialistiske og antifascistiske ungdom. Det er den 23. i rækken.

Der skal sættes streg under ordet ungdomslejr eller ungdomstræf. Det er ikke en politisk konference, selvom der også vil være masser af politik. Det er først og fremmest en rigtig god anledning til at lære unge progressive mennesker fra hele verden at kende. I år ikke mindst fra værtslandet og fra Latinamerika i øvrigt. Der er sport, fest, musik, dans og fælles aktioner. Og selvfølgelig diskussioner om den globale udvikling og præsentation af situationen i de forskellige deltagerlande.

Ungdomslejrene afholdes hvert andet år, og går på skift mellem forskellige kontinenter. Den 22. lejr blev afholdt i Tyrkiet i august 2010. Det var lige på tærskelen til det 'arabiske forår' med deltagelse også af f.eks. tunesisk ungdom, der få måneder senere var forrest på barrikaderne for en anden fremtid. I 2008 var det i Brasilien, og i 2006 såmænd i Danmark, med DKU som arrangør.

Det vil være en kæmpeoplevelse at deltage på den 23. IUL i Venezuela. Unge danske antifascister og antiimperialister opfordres kraftigt til at tage med.

Tilmelding og yderligere oplysninger
– kontakt DKU
dku@dku99.dk

Ishavsimperialisme og stjernekrig

Af Jan R. Steinholt

Norge krænker både Svalbardtraktaten og Atlanterhavstraktaten og bidrager til militariseringen af verdensrummet, skriver Jan R. Steinholt fra det norske netmagasin *Revolusjon*

Satellitter har siden Golfkrigen i 1991 spillet en stadig større rolle i militære operationer og såkaldt kirurgisk krigsførelse. Satellitterne er oftest officielt civile, men de fleste kan bruges både til civile og militære formål. Satellitter går i flere forskellige baner rundt om jorden, men mange har en bane, som passerer polpunkterne. En satellit i såkaldt polarbane har ca. 14 omløb i døgnet. Fordelen ved disse satellitter er, at en enkelt satellit kan dække hele jordkloden. Det bevirker, at satellitterne egner sig godt til opmåling, kortlægning, navigation og overvågning.

Meget af det er oplagt til stor civil nytte. Men de data, som satellitterne formidler, kan lige så godt anvendes til at varsle troppebevægelser og forudsige vejrforhold, som kan være afgørende for en fremrykkende militær afdeling. Eller de kan give data, som afgør, om flyangreb bør ske med laser- eller GPS-styrede våben.

Norge i en nøglerolle

Mindre kendt er, at Norge har en nøglerolle i at formidle denne type satellitinformation, som har spillet og spiller en vigtig rolle i mange krigsområder som i Afghanistan og Irak. USA's nye terrorvåben, dronerne, der bruges som ubemandede angrebsfly over Afghanistan og Pakistan, er helt afhængige af den type information med mindst mulig tidsforsinkelse. USA uddanner i dag flere operatører for ubemandede fly, end de uddanner piloter til kampfly.

Norske besættelsestropper i Afghanistan drager selvsagt også nytte af billeder og data fra disse satellitter. Men

EISCAT Svalbard Radar, foto eiscat.se

Norge ligger jo milevidt fra Afghanistan? Javist, men i forhold til mulighederne for at hente satellitdata fra hele kloden ned kommer ingen andre lande på højde med Norge. Kontrollen over Svalbard og annekteringen af et landområde seks gange større end Norge i Antarktis giver unik mulighed for både civil og militær datatrafik.

Svalbard og Antarktis er med andre ord perfekte kommunikation og kontrol for denne type satellitter.

Kongsberg Satellite Services ejer de store satellitantenner på Svalbard, og de har også antenner i Tromsø, Grimstad og på Trollstationen i Antarktis. De udvider med nye bakkestationer i Asien og Afrika. Dette gør dem til verdens ledende inden for nedtagning af satellitdata fra satellitter, som går i bane over polerne (Norsk RumCenter).

Art 9: "Med forbehold af de rettigheder og pligter for Norge, der følger af tiltrædelsen af Folkenes Forbund, forpligter Norge sig til ikke at oprette eller tillade oprettet nogen flådebaser i de egne, der er nævnt i artikel 1, eller anlægge nogen befæstning i de nævnte egne, som aldrig må bruges i krigsøjemed" (Svalbardtraktaten).

Både Svalbardtraktaten af 1925 og Antarktistraktaten siger eksplicit, at enhver aktivitet af militær karakter er forbudt, og at det ikke er tilladt at bygge befæstninger, der kan bruges i krigsøjemed.

Norske myndigheder påstår med store blå øjne, at Norge altid følger Svalbardtraktaten til punkt og prikke, og har i årtier afvist protesterne, der særligt er kommet fra russisk hold. Dokumenter og rapporter til Kongressen i USA viser noget helt andet. Det samme gør bekymrede meldinger fra Post- og Teletilsynet, som mere end antyder, at satellitvirksomheden på Svalbard kan bruges til militære formål.

I 2003 blev der lagt to fiberkabler mellem Longyearbyen på Svalbard og Harstad i Nordnorge. Pentagon indskød 25 millioner dollars, en tredjedel af omkostningerne. De to fiberkabler fra Svatsat til det norske fastland har nærmest ubegrænset kapacitet til at fragte satellitdata og videreformidle disse til kunder over hele verden.

Også i Antarktis

Troll er navnet på den norske forskningsstation i Dronning Mauds land i Antarktis. Både i 2005 og 2011 har Norge markeret sit ishavsimperialistiske revir ved at sende monarker, stortingspræsidenter og statsministre dybt ind i denne is-ødemark 15.000 km fra Oslo. I 2006 blev der indgået en aftale, der involverer Kongsberg Satellite Services, Norsk RumCenter og Polarinstituttet. TrollSat blev åbnet foråret 2007. Med dette kunne Kongsberg tilbyde

sine unikke pol-til-pol-satellit-tjenester. Kongsberg Satellite Services Netværk muliggør at nedlaste data fra polære satellitter to gange i hvert omløb, dvs. omtrent hvert 40. minut.

Kun Norge har en satellitstation i Antarktis, som opererer på helt ordinære kommercielle vilkår. Kongsberg er opsat på, at de satellitter, som bruger Svallsat, også skal bruge TrollSat, og selskabet er i fuld gang med at bygge mange nye antenner. Storkunder er amerikanske og tyske satellitter som World View-2 og TerraSar-X. Fra 2013 kommer nye satellitter, der skal kunne tage billeder med en nøjagtighed på 25 centimeter.

Statsminister Stoltenberg åbnede formelt TrollSat i 2008 og pralede af, at dette var en "milepæl for effektiv miljøovervågning fra satellitter og giver bedre og hurtigere tilgang til blandt andet vigtige klima-, miljø- og vejrdata".

"Antarktis må udnyttes til fredelige formål. Al militær aktivitet er forbudt, selvom brug af militært personale eller udstyr til videnskabelige undersøgelser eller anden fredelig aktivitet er tilladt" (Antarktistraktaten).

'Blandt andet' er næppe at bruge for store ord. Ligesom Svallsat henter og formidler TrollSat data, som er vitale for militære formål. Netop den hyppige opdatering af data gør disse norske baser militært attraktive.

Rumkrig

Norge har store ambitioner om at udnytte sit greb om polarområderne til at blive en stormagt i rummet:

"De geografiske fordele for rumaktiviteter ved Norges nordlige beliggenhed er vigtige, både for nationale behov og for at yde service over for internationale klienter. Norsk RumCenter har som målsætning, at Norge i 2015 skal være det land i verden, der har størst nytte af rummet", udtaler Norsk RumCenter.

Ved siden af satellitvirksomheden er Vardø-radaren en af Norges vigtigste 'bidrag' til krigsførelse fra og i verdensrummet. Norske regeringer benægter fortsat det, som Wikileaks har afsløret, og som amerikanerne indrømmer, at radaren Globus 2 er en central brik i det amerikanske raketforsvarsprogram. Denne og andre radarer kan gøre brug af nøjagtige satellitdata til sin rumovervågning.

Vort land udgør kort sagt en spydspids i den amerikanske kamp for herredømme over verdensrummet, og Norge er en villig medhjælper til USA's feje krigsførelse verden over, hvor satellitdata giver et overtag over modstanderen på slagmarken. Norge krænker åbenlyst både Svalbardtraktaten og Atlanterhavstraktaten og bidrager til militarisering af verdensrummet. Men i norsk offentlighed er alt dette nærmest et ikke-tema.

Stoltenberg i Antarktis i 2011

Alle antenner ude

Svalbardposten meldte i december 2011, at russerne har opsat tre solide fundamenter til antenner i Barentsburg. Efter et tiår med nytteløse protester til norske myndigheder omkring NATO's militarisering af Svalbard prøver de sig med andre metoder. Russerne hævder, at baggrunden er, at et russisk forskningsinstitut ønsker at satse stærkere på polarvidenskab. Sysselmanden for Svalbard truer med, at fundamentet vil blive fjernet, angivelig fordi russerne ikke har fulgt givne pålæg.

Det er Post- og teletilsynet, der skal godkende sådanne stationer; de skal også vide, hvilke satellitter der skal hentes data fra. Derimod har de ikke krav at få indsyn i hvilken slags data som nedtages. Så her får Tilsynet et alvorligt dilemma, hvis de på trods af deres egne bekymrede meldinger tillader den norsk-amerikanske satellitvirksomhed, men ikke tillader den russiske ...

Her kan vi være rimeligt sikre på, at Udenrigsdepartementet sørger for, at et bekymret Tilsyn vil blive overtrumfet af NATOs specielle fortolkning af Svalbardtraktaten.

note

Mange af denne artikels informationer er hentet i bogen Satellitkrigen – Norges militarisering af polarområderne og verdensrummet, af journalist Bård Wormdahl. Pax Forlag, Oslo 2011. ISBN 978-82-530-3450-8

Tre ud af fire nordmænd siger nej til EU

74,7 pct. er imod norsk EU-medlemskab, viser ny meningsmåling

Den norske modstand mod EU-medlemskabet er gået lidt tilbage siden december, hvor 79,8 pct. ville stemme nej til det. Men med 74,7 pct. på nejsiden i den helt nye måling, som analysevirksomheden Sentio har udført

for dagbladene Klassekampen og Nationen, er der fortsat ikke udsigt til en norsk medlemsansøgning.

Andelen af ja-sigere er steget en anelse fra 14,3 pct. i december til 15,2 pct. i den nye måling. På den politiske skala har ja-siden det mindst dårligt i det liberale parti Venstre (34 pct.), og geografisk er det i Oslo, at de står mindst ringe (24 pct.).

Folkebevægelsen mod EU

Dansk venskabsdelegation til Nordkorea

Af Venskabsforeningen
Danmark – Den
Demokratiske
Folkerepublik Korea
8. april 2012

Venskabsforeningen Danmark – Den Demokratiske Folkerepublik Korea sender i dag en venskabsdelegation på 30 medlemmer af sted til DDF Korea. Delegationen skal deltage i begivenhederne i anledning af republikkens grundlægger præsident Kim Il Sung 100-års fødselsdag den 15. april 2012 og i dagene op hertil. Kim Il Sung levede i årene 1912-1994. Besøget finder sted samtidig med, at tusinder af gæster fra hele verden også besøger landet med samme formål.

Vi finder, at der er mange gode grunde til at fejre præsident Kim Il Sung 100-års fødselsdag, når man tænker på de historiske bedrifter, han stod i spidsen for – herunder en ledende rolle i kampen imod den brutale japanske besættelse af Korea, sejren over USA i Koreakrigen trods store ofre, leder af en vanskelig genopbygning af en uafhængig og socialistiske stat – DDF Korea – og forslagsstiller til en række principper for sikring af Nord-Syd-forsoning og samarbejde samt på længere sigt en uafhængig og fredelig genforening af Korea.

I forbindelse med markeringen af 100-års fødselsdagen er der blandt mange andre aktiviteter planlagt i næste uge at opsende en Unha-raket med en observations satellit ved navn Kwangmyongsong Nr. 3, der skal sendes i kredsløb om jorden i lighed med mange andre landes satellitter. DDF Korea har længe planlagt at markere den store fødselsdag med denne fredelige satellitopsendelse, som samtidig vurderes at være nødvendig for den videre teknologiske udvikling i DDF Korea.

Vi finder, at alle naturligvis må respektere, at dette suveræne og uafhængige land har ret til at markere denne store nationale mærkedag ved bl.a. opsendelse af en satellit til fredelige videnskabelige formål. Men i stedet for at udvise en sådan respekt påstår en række

Murmaleri: Metroen Pyongyang

vestlige ledere med USA's præsident Obama i spidsen, at DDF Korea provokerer og udgør en trussel for freden. De fordømmer enslydende og truer samtidig DDF Korea med flere sanktioner og destabilisering af landet. Den konservative japanske regering har endda besluttet at nedskyde Kwangmyongsong Nr. 3, når raketten passerer forbi øen Okinawa i Stillehavet. Og USA har nu ophævet den bilaterale aftale, man indgik med DDF Korea i februar 2012 om gradvis normalisering af forholdet og moratorium for missil- og a-våbentest og uranberigelse til gengæld for fødevarehjælp. Man planlægger også flere farlige amerikansk-syd-koreanske krigsøvelser i det omstridte farvand på Koreas vestkyst og langs den demilitariserede zone mellem Nord- og Sydkorea.

Så det, der skulle have været en stor 100-års fødselsdags begivenhed i lyset

af fremgang i DDF Korea, kan nu se ud til at blive truet af mørke skyer og yderligere spænding og konfrontation på den hårdt plagede Koreahalvø. Venskabsforeningen har ønsket det koreanske folk tillykke med den store forestående fødselsdag. Og vi har krævet, at de vestlige ledere ophører med at

puste til ilden i Korea for i stedet at støtte en genoptagelse af dialog mellem de ansvarlige parter for en fredelig udvikling i Korea.

Venskabsforeningens delegation medbringer humanitær bistand for 20.000 kr. fra foreningens Nordkorea-indsamling i form af kunstgødning, diesellole og risudplantningsudstyr m.v. til landbrugskooperativet i Mundok i Sydpyongyangprovinsen. Disse varer er indkøbt lokalt i forvejen. Ligeledes medbringer delegationen LEGO-legetøj til en værdi af 20.000 kr. til kooperativets børnehaven sponsoreret af LEGO og Sinex Rejser (transporten).

Venskabsdelegationen er tilbage til Danmark den 22. april 2012.

Anders Kristensen, formand

Nordkorea fejrer Kim Il-Sung

Den 15. april fejres den nordkoreanske revolutionshelt og statens grundlægger Kim Il-Sungs 100 års dag med stort anlagte manifestationer.

Kim Il-Sung var en leder i guerillakampen mod den japanske besættelsesmagt fra 1937. Han skabte en stærk koreansk folkehær med sovjetisk og kinesisk støtte. I 1948 erklærede det amerikansk-besatte Sydkorea sig som 'selvstændigt'. Derpå valgte befolkningen i det nordlige Korea Kim Il-sung som premierminister for Den Demokratiske Folkerepublik Korea. I 1949 sluttede Nordkoreas Arbejderparti sig sammen med sin

modpart i syd og blev til Koreas Arbejderparti. USA forsøgte med Korea-krigen 1950-53 at knuse de påbegyndte folkedemokratiske revolutioner i Sydøstasien; reelt led USA nederlag i Korea-krigen, men har fastholdt besættelsen og forhindret genforening indtil i dag.

Arbejderpartiet Kommunisterne forsvarede folkerepublikken på anti-imperialistisk grundlag. APK betragter ikke Kim Il-sungs 'juche-filosofi' som en udvikling af marxismen-leninismen, men som en variant af den moderne revisionisme.

Ti myter om kapitalismen

Af **Guilherme Alves Coelho**

Kapitalisme i den nyliberale version har udtømt sig selv. Finanshajerne ønsker ikke at miste profit og kaster gældens hovedbyrde over på pensionisterne og de fattige. Et spørgsmål fra 'Det Europæiske Forår' hjem søger den gamle verden, og modstanderne af kapitalisme forklarer folk, hvordan deres liv ødelægges. Det er emnet for denne artikel af den portugisiske økonom Guilherme Alves Coelho

Der er en velkendt talemåde, der siger, at enhver nation har den regering, den fortjener. Det er ikke helt sandt. Folk kan narres af en aggressiv propaganda, som skaber tankemønstre, og så let kan manipuleres. Løgne og manipulation er et moderne våben til masseødelæggelse og undertrykkelse af folk. Det er lige så effektivt som traditionel krigsførelse. I mange tilfælde kompletterer de hinanden. Begge metoder bruges til at vinde valgsejre og ødelægge uregerlige lande.

Der er mange måder at styre den offentlige mening, hvori kapitalistisk ideologi er grundfæstet og placeret på mytisk niveau. Det er et væv af falske sandheder, som gentages en million gange igennem generationer, og derfor bliver indiskutable for mange. De er skræddersyede til at fremstille kapitalismen som troværdig og sikre den massernes støtte og tillid. Myterne distribueres og fremmes via medier, undervisningsinstitutioner, familietraditioner, kirkesamfund m.v.

Her følger de mest almindelige af disse myter.

Myte 1: Under kapitalismen kan alle, der arbejder hårdt, blive rige

Det kapitalistiske system vil automatisk sikre rigdom til hårdtarbejdende enkeltpersoner. Arbejdere danner sig

ubevidst illusoriske håb, og hvis håbet ikke bærer frugt, giver de blot sig selv skylden for det. Reelt er mulighederne for succes under kapitalismen, ligeegyldigt hvor meget du har arbejdet, det samme som i et lotteri. Rigdom skabes ikke, med sjældne undtagelser, i kraft af hårdt arbejde, men er resultat af svindel og samvittighedsløshed hos dem med stor indflydelse og magt. Det er en myte, at succes er resultat af hårdt arbejde og kombineret med held og en god dosis tro afhænger af evnen til iværksættervirksomhed og konkurrencedygtighed. Denne myte skaber tilhængerne af det system, der støtter det. Religion, især protestantisme, arbejder ligeledes på at støtte denne myte.

Myte 2: Kapitalisme skaber rigdom og velstand for alle

Rigdom, der akkumuleres i hænderne på et mindretal, vil før eller siden blive omdistribueret og tilfalde alle. Målet med denne myte er at gøre arbejdsgiveren i stand til at akkumulere rigdom, uden at der stilles spørgsmål. Samtidig fastholdes håbet om, at arbejderne før eller siden belønnes for deres arbejde og pligt troskab. Faktisk konkluderede også Marx, at kapitalismens ultimative mål ikke er fordelingen af rigdommene, men rigdommens akkumulation og koncentration. Det stigende gab mellem de rige og de fattige i de seneste årtier, især efter etableringen af nyliberalismens regimente, har bevist det modsatte af, hvad denne myte påstår. Myten har været blandt de mest udbredte i fasen med 'velfærdssamfund' i efterkrigstidsperioden, og dens hovedopgave var ødelæggelsen af de socialistiske lande.

Myte 3: Vi er alle i samme båd

Det kapitalistiske samfund har ingen klasser, hvorfor ansvaret for fejlslag og kriser også ligger hos alle, og alle må betale. Målet er at skabe et skyldskompleks hos arbejderne, som tillader kapitalisterne at øge fortjenesten og vælte udgifterne over på folket. I realiteten ligger ansvaret fuldt og helt hos eliten, der består af milliardærer, som støtter regeringen og støttes af denne, og som altid har nydt store privilegier med hen-

syn til beskatning, licitationer, finansspekulation, offshorevirksomhed, nepotisme osv. Myten er indpodet af eliterne for at undgå ansvaret for folkets vanskeligheder og forpligte dem til at betale for elitens fejltagelser.

Coelho

Myte 4: Kapitalisme betyder frihed

Ægte frihed opnås kun under kapitalismen ved hjælp af det såkaldte selvregulerende marked. Målet er at skabe noget, der ligner en kapitalistisk religion, hvor alting godtages, som det ser ud, og nægte folk retten til at deltage i makroøkonomiske beslutninger. I realiteten er den ultimative frihed friheden til at beslutte, men den nydes kun af en snæver kreds af magtfulde individer, ikke af folket, og ikke engang af regeringsinstitutionerne. Under topmøder og i forummer bag lukkede døre i snævre kredse tager lederne af de store firmaer, banker og de multinationale selskaber større økonomiske og finansielle beslutninger af strategisk karakter. Markedet er altså ikke selvregulerende. Det er manipuleret. Denne myte er blevet udnyttet til at retfærdiggøre indblanding i ikke-kapitalistiske landes indre forhold, baseret på den antagelse, at disse ikke har nogen frihed, men kun snærende regler.

Myte 5: Kapitalisme betyder demokrati

Demokrati kan kun eksistere under kapitalismen. Denne myte, der problemløst følger af den forrige, er skabt for at forhindre diskussion af andre samfundsmodeller. Det hævdes, at de alle er diktaturer. Kapitalismen er tilagt sådanne koncepter som frihed og demokrati, men deres betydning er forvrænget. I realiteten er samfundet delt i klasser, og de rige, der er en ekstremt beskedent minoritet, dominerer over alle andre. Det kapitalistiske 'demokrati' er intet andet end forklædt diktatur, og 'demokratiske reformer' er processer, der står i modsætning til fremskridt. Ligesom den forrige myte tjener også denne som undskyldning for at kritisere og angribe ikke-kapitalistiske lande.

Myte 6: Valg er et er et andet ord for demokrati

Valg er lig med demokrati. Målet er at tilsværte eller dæmonisere andre systemer og forhindre en diskussion af politiske systemer og valgsystemer, hvor ledere findes igennem ikke-borgerlige valg, f.eks. ud fra egenskaber som alder, erfaring og kandidaternes popularitet. I realiteten er det det kapitalistiske system, der manipulerer og bestikker, hvor en stemme er en betinget dom, og valg kun en formel handling. Alene den kendsgerning, at valgene altid vindes af repræsentanter for borgerskabets minoritet, gør dem ikke-repræsentative. Myten om, at borgerlige valg garanterer eksistensen af demokrati, er en af de mest grundfæstede, og selv venstreorienterede partier og kræfter tror på den.

Myte 7: Skiftende partier ved magten er det samme som at have alternativer

Borgerlige partier, der periodisk skiftes til at være ved magten, har alternative platforme. Målet er at forevige det kapitalistiske system for den herskende klasse ved at nære myten om, at demokrati er reduceret til valg alene. I realiteten er det åbenlyst, at det parlamentariske toparti- eller flerpartisystem er et etparti-system. Der er tale om to eller flere fraktioner af en og samme politiske kraft, de skifter mellem hinanden og lader, som om de er partier med en alternativ politik. Folk vælger altid en agent for systemet, samtidig med at de er sikre på, at det ikke er det, de gør. Myten om, at borgerskabets partier har forskellige platforme og endog er i opposition til hinanden, er en af de allervigtigste; den føres konstant frem for at få det kapitalistiske system til at virke.

Myte 8: De valgte politikere repræsenterer folket og kan derfor beslutte for dem

Politikeren har fået bemyndigelse af folket og kan regere efter behag. Målet med denne myte er at fylde folket med tomme løfter og skjule de virkelige foranstaltninger, der vil blive gennemført i praksis. I realiteten opfylder den valgte leder ikke sine løfter, eller endnu værre – han/hun begynder at gennemføre ikke-bekendtgjorte forholdsregler, der

ofte er i konflikt med eller endog i modsætning til den oprindelige forfatning. Ofte rammer sådanne politikere, som er valgt af en aktiv minoritet, deres laveste popularitet midt i deres mandatperiode. I disse tilfælde bevirker tabet af repræsentation ikke en udskiftning af politikere i kraft af forfatningsmæssige forholdsregler, men fører tværtimod til degeneration af kapitalistisk demokrati til reelt eller forklædt diktatur. Den systematiske praksis med forfalskning af demokrati under kapitalismen er en af årsagerne til det voksende antal af folk, der ikke stemmer ved valgene.

Myte 9: Der er intet alternativ til kapitalisme

Kapitalisme er ikke perfekt, men det er det eneste mulige politiske og økonomiske system og derfor også det mest egnede. Målet er at udradere studiet og promovningen af andre systemer og udradere konkurrence ved at bruge alle mulige midler, herunder magt. I realiteten findes der andre politiske og økonomiske systemer, og det bedst kendte er den videnskabelige socialisme. Selv inden for kapitalismens rammer er der

varianter såsom sydamerikansk 'demokratisk socialisme' og europæisk 'socialistisk kapitalisme'. Denne myte har til hensigt at skræmme folk, at forhindre diskussion af alternativer til kapitalismen og sikre enstemmighed.

Myte 10: Besparelser skaber rigdom

Den økonomiske krise er forårsaget af en overflod af lønmodtagergoder. Hvis disse fjernes, vil regeringen spare op, og landet bliver rigt. Målet er at flytte forpligtelsen for betaling af den kapitalistiske gæld over på den offentlige sektor, indbefattet til pensionisterne. Et andet mål er at få folk til at acceptere fattigdom ved at påstå, at den er midlertidig. Den påtænkes desuden at fremme privatiseringen af den offentlige sektor. Folk overbevises om, at nedskæringer er 'redningen', uden at nævne, at det skal opnås igennem privatisering af de mest profitable sektorer, hvis fremtidige indtægter vil gå tabt. Denne politik fører til en nedgang i statsindtægterne og yderligere reduktion af goder, pensioner m.v.

Oversat af Kommunistisk Politik efter Global Research

APK København inviterer til

Offentligt møde
Mandag den 16. april
kl. 19-22

Oktober bogcafé
Vesterfælledvej 1B, th

Det revolutionære alternativ- Hvad og hvor er det?

Vi står på tærskelen til at fejre 1. maj, arbejderklassens langt over 100-årige internationale kampdag. Helle Thorning og hendes såkaldte "røde" blok har for længst vist, at de ikke levner plads til blot den mindste forhåbning arbejderklassen skulle have. Tværtom. Men hvad udgør så egentligt det revolutionære alternativ i dag?

Der vil være forskellige oplæg til indledning af diskussionen herunder et oplæg om majdagens historie og billedreportage fra DEN RØDE PLADS i Fælledparken.

Gratis adgang

Arbejderpartiet Kommunisterne afholder i løbet af foråret sin 5. kongressiden partistiftelsen i 2000. På en række offentlige møder vil vigtige temaer vil blive taget op

Seniorjob-ordningen er en bombe under kommunernes økonomi

Bliver du ledig som 55-årig, har betalt til efterløn, og din dagpengeret forfalder, er kommunen forpligtet til at give dig et senior-job på overenskomstmæssige vilkår, indtil du fylder 60. Derefter efterløn.

Staten kompenserer kommunen med 126.277 kr./år/person.

Venstre, Konservative, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre og Liberal Alliance har monteret en bombe under kommunernes økonomi ved at rulle dagpengeretten tilbage fra fire til to år.

Juli 2012 får dette konsekvenser for mange mennesker. Juli 2010 var 113.274 dagpengeberettigede mennesker arbejdsløse.

Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedsstyrelsen og Danmarks Statistik følger intenst situationen. Ifølge deres statistikker mister over 15.000 familier deres forsørgelsesgrundlag juli 2012.

Inger Støjberg påstår, at mellem 2.000 og 4.000 mennesker mister deres dagpengeret i juli 2012. Jeg tror, beskæftigelsesministeren har glemt et 0, for tallet er mellem 20.000 og 40.000.

Konsekvens: Har du værdier for mere end 10.000, kan du ikke få kontanthjælp.

Det kommer til at berøre over 17.000 familier i dette land.

I Svendborg Kommune var der juli 2010 217 ledige i alderen 55-59 år. Lad os antage, at 150 skal have et lovpligtigt senior-job til 22.500 kr./mdr. Svendborg Kommune skal derfor finde over ti millioner kr. ekstra på budgettet for sidste halvår 2012.

Faaborg-Midtfyn står i præcis den samme situation.

Den økonomiske bombe er på samme størrelse som Svendborgs.

7.500 bor i egen bolig. 7.500 boliger skal sælges. Udsigterne er ikke gunstige. Det ender med tvangsauktioner. Banker og realkreditinstitutioner har over 11 milliarder ude at svømme. Og nye kommer hele tiden dryppende til.

Fagforeninger mister i ét hug over 17.000 medlemmer. Det overlades til læseren at regne den ud. En sand deroute for mange familier.

Velbekomme.

Hvordan vil Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten demontere denne bombe?

Vi er over 180.000 familier, som beder om et hurtigt svar.

Steffen Hansen

USA kan få Al-Khawaja fri

Dansk-bahraineren Abdulhadi al-Khawaja er fængslet som en af lederne i det "arabiske forår" i golflandet Bahrain i kampen for demokrati i Al-Khalifa kongedømmet. Han sultestrejker og er livsstruet og datteren Zainab har været arresteret efter en solidaritets-demonstration for faderen.

I følge Ritzau har udenrigsminister Villy Søvndal udført en omfattende diplomatisk indsats for at få ham løsladt - uden resultat. For han går som katten om den varme grød, nemlig forbi USA.

For Bahrain er en klientstat for USA, der her har sin 5. flåde og tillod at Saudi-Arabiske soldater sidste år deltog i slagteriet af fredelige demonstranter.

Søvndal har lige været sammen med "Syriens venner" i Istanbul, hvor Vesten er allieret med de diktatoriske golflande for at skabe fred og demokrati i Syrien, mens disse myrder og fængsler deres egen befolkning. Her undgik han at få løst sagen med USAs udenrigsminister Hillary Clinton.

Nu må statsminister Helle Thorning-Smith i stedet bruge sin gode kontakt til præsident Barack Obama og kræve ham løsladt.

Frank Johannesen

Dansk tortur

Spørgsmålet er ikke om man er tilhænger af tortur. Det er kun sadister.

Spørgsmålet er om man finder tortur nødvendig og derfor acceptabel. Det gjorde den tidligere regering og dens støtteparti, dvs. Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti. Og det gør den nuværende regering, dvs. De Radikale, Socialdemokraterne og SF. At drage fordel af oplysninger fremkommet gennem tortur er at acceptere tortur.

Kun Enhedslisten er imod (idet jeg dog ikke kender holdningen hos Liberal Alliance). Især har det skuffet mig at De Radikale, som jeg troede var enige med Enhedslisten i en humanitær og principfast retspolitik, har accepteret tortur-politikken ved fortsat at være med i regeringen; partiets hjemmeside har ikke fundet sagen værd at omtale.

Dette er så chokerende, at det er vigtigt at holde hovedet klart:

Det drejer sig ikke om at fange Søvnald ved at konfrontere ham med tidligere udtalelse, eller om at lat-terliggøre ham når han kombinerer accepten af tortur med erklæringer om forstærket indsats for menneskerettighederne. Det drejer sig om at det overvældende flertal af mandater i det danske Folketing står bag tortur-politikken.

Det drejer sig heller ikke om hvorvidt tortur 'virker', dvs. om ofrene fortæller sandheden. Jeg tror personligt at den virker. Hvorfor er tortur ellers så udbredt? Og hvorfor var der under den tyske besættelse en retningslinje for tilfangetagne frihedskæmpere om at tie stille i de første 24 timer? Vel fordi man forventede at de fleste derefter bukkede under og udleverede navne og adresser. Men jeg er ikke ekspert, og faktisk er jeg ret ligeglad.

Det drejer sig noget mere om at tortur er i åbenlys modstrid med et utal af internationale konventioner, herunder FN-konventioner som Danmark har tilsluttet sig. Den søndag hvor Bødskov og Søvnald accepterede at modtage oplysninger baseret på tortur, meldte de Danmark ud af det internationale rets-

Teatergruppen TRUNDHOLM MOSE gennemførte d. 4. juli 2006 en demonstration imod USA's folkeretsstridige torturfængsler på Guantánamo-basen

samfund.

Men det drejer sig først og fremmest om at tortur er det værste i verden fordi det krænker menneskets værdighed. Langt mere end dødsstraf. Mennesket nedværdiges ikke ved at blive skudt, men dets integritet krænkes af tortur. Holdningen til tortur bør ikke være baseret på nytte (virker den?), men på moral og menneskesyn.

Og terrorargumentet? Den tikkende bombe?

Hvis et land accepterer tortur, evt. ved at udlicitere den til andre, udøver dette land selv den værste form for terror.

Det er ikke længere værd at forsvare, eller det burde angribe sig selv som led i kampen mod terror.

Jeg troede naivt at der var en bundlinje som alle, fra højre til venstre, kunne være enige om.

Altså nogle ukrænkelige principper i dansk og vestlig politik. Eksemplarisk udtrykt under 2. Verdenskrig, hvor de allierede – konfronteret med en langt større trussel end al Qaeda – ikke kopierede nazismen. Der var ingen udryddelseslejre for nazister, og Goe-

ring og Keitel blev henrettet, men ikke torteret.

I dag er der ingen principper i Danmark. Efter dette skred kan enhver uhyrlighed tænkes. Det værste er at betydningen af det skete er druknet i fnidder om den ligegyldige Søvnald. Men det handler om alle partiernes accept, igen bortset fra EL og måske LA.

Hvor er juraprofessorerne? Biskopperne? Jeg håber at der rejser sig en storm mod denne degradering af Danmark til en slyngelstat så beslutningen omgøres. Ellers har vi ingen argumenter mod fremtidige terrorister. Og – hvad der er værre – ellers har det danske samfund mistet sin værdighed.

Venlig hilsen
Anders Lundkvist

OKTOBER BOGBUTIK København

Bemærk Ny adresse
Vesterfælledvej 1B
1750 København V
*Under ombygning -
åbner til sommer*

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C

Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Stop mordet på al-Khawaja!

Sultestrejkens dag 63

Søren Espersen (DF) spørger i Politiken "Hvem er ham al-Khawaja?". Søren's fornemmelse er, at ham al-Khawaja er islamist, og det hele "bare er en kamp mellem shia- og sunnimuslimer". For at sandsynliggøre den ide fremhæver Søren, at hans - altså al-Khawajas - kone og datter optræder "fuldstændig pakket ind i gevandter".

Indtil for kort tid siden vidste jeg heller ikke hvem al-Khawaja er, men så spurgte jeg internettet. I februar 2011 stoppede al-Khawaja sit arbejde for den irsk baserede NGO 'Front Line Defenders', der som si hovedopgave søger at sikre og beskytte menneskerettighedsaktivister.

al-Khawaja var koordinator for Front Line Defenders arbejde i Mellemøsten i 3 år, men besluttede sig for at fokusere sine kræfter på arbejdet i Bahrain.

I dag sidder han fængslet på livstid for sin medvirken i protesterne mod styret sidste år. Eller - som Søren siger det - er han "dømt efter nogle regler i Bahrain, som vi må forvente, at han godt kendte til".

Den oplagte analogi til "reglerne" i Nazityskland lader vi ligge i denne omgang.

Hvis vi et øjeblik lader som om DF og Søren er oprigtige med deres ide om, at racer, nationaliteter og kulturer skal bo og leve hver for sig, er der noget, der ikke rigtig stemmer.

Folk som al-Khawaja, der bruger den beskyttelse, der følger med et dansk statsborgerskab, til at arbejde for demokratiske rettigheder, burde få det til at kilde i maven på DF'erne. Hvis nu Bahrain blev et land som alle var glade for at bo i, ville der jo ikke være nogen fra Bahrain, der gad tage til Danmark.

Men hvad så med Søren's fornemmelse om at det "er en kamp mellem shia- og sunnimuslimer"?

Det officielle Bahrain, altså Kongen og hans familie i 'parlamentet', snakker også om shiamuslimer. De har hyret en række PR-virksomheder (her taler vi ikke om, den danske regent), der kan forklare verden, at Bahrain er fanta-

Al Khawajas tidligere kolleger fra Front Line Defenders gennemførte den 10. april en tavs protest ved den saudiarabiske ambassade i Dublin med krav om hans løsladelse

stisk, og at årsagen til balladen hedder Iran og Hezbollah.

At de shiitiske iranere har ressourcer til at gå efter Bahrain er imponerende, når man tænker på at de også er involveret i alt fra Afghanistan til Sudan og bygger missilbaser i Venezuela!

Det er nok heller ikke rigtigt. Der er i hvert fald nok eksempler på brutalitet og overgreb fra styrets side til at befolkningen ikke behøver hjælp udefra for at organisere protester.

Det smarte ved Bahrains pr-påstande er, at de spiller lige ind i den vestlige imperialismes dagsorden. Der er fra flere sider et klart ønske om en krig

mod Iran og argumentationen bliver stærkere og stærkere: Iran har atomvåben, Iran er en trussel mod nabolandene, Iran undertrykker befolkningen. At argumentere for en krig mod Iran er langt vigtigere end politiske reformer i et lille kongedømme. Især når kongedømmet er en vigtig flådebase.

Et andet element er, at det arabiske forår viste et billede af araberes kamp, som europæere og amerikanere kunne identificere sig

med og støtte. Når vi ser, at de andre er ligesom os, er de ikke så farlige mere. Når ens ideologi (som zioniststøtten Søren's) bygger på ideen om civilisationers sammenstød, er det vigtigt, at vi tror de andre er farlige.

al-Khawajas modige kamp for demokrati og menneskerettigheder har udfordret magter, som er større end det ordensprydede kongehus i Bahrain. Hans døtre og familie tager på forbillig vis kampen op. Så skal der komme en sviner fra Søren og DF.

SiØ

Verden ifølge Latuff

Bahrain: Abdulhadi al-Khawaja i sultestrejke